

OLDOZZON VERS? MÁRIS SZAVAK??

Ez még mind semmi, látod-e –
*beszél*ned *hagy* a fájdalom.
Ha nem szenvedsz, csak ennyire,
művirág üt ki szájadon.

Fölbuknak fuldokló igék,
hánykódnak buksi főnevek:
ki elhagyta reményét és hitét,
az panaszt is hogyan tehet?!

Amíg beszélsz, fecsegsz:
nyelv zugában ki áttelel.
Az lesz majd vers, mely sziklákat repeszt,
ha elnémulsz és éles csend leszel.

Jónás Tamás

BÁRMIKOR BÁRHOL

Reggel nem kezdődik el, és nem ér véget este,
nincs, aki panaszkodjon, hogy olyan régen kezdte,
és nincsen, akitől fájna, hogy alig van velem,
délben eszem reggelit, és szombat van pénteken,
a redőny erős, a fénynek már nincsen illata,
nem megyek el otthonról, hogy ne érjek haza,
kikapcsolom a fűtést, mert ősz lesz hirtelen,
és tavasszal sem volt végül is olyan hidegem,
nem ülök már az ágyon, nem fekszem, senkivel,
nem járok el a boltba, nincs, amit enni kell,
részeg sem akarok lenni, se sör, se bor, se mák,
ha kell, bírom bármeddig, mit nem bírok tovább.
Szürke az arcom, mondjuk, de lehet, hogy kövér,
a tükör, lehet, hogy nincs is, szerintem is kevély,
valahol volt egy gyújtóm, és gyertya is talán,
az is valahol volt, egy alma, egy banán,
a telefon labirintus, sok szöveges üzenet,
s talán nem álom volt, hogy hajnalban csengetett,
a csengő szólt, a szomszéd nyitott ajtót, vagy én

nem nyitottam ki végül, nem fújt be hát a szél,
és volt valami oldal, tavaly még volt netem,
emlékszem, túl vagyok egy nehéz történeten,
a zokni nem az enyém, az ing meg újra az,
azt hiszem, amit hazudtam, véletlenül igaz,
nem emlékszem, bocsáss meg, kérdeztél valamit?
Pedig válasznak írtam. A verset. Nem vagy itt.

VÉGKÉPP MÁSNAK

Ez is a tél. Mutatom. Lehet hó az utakon.
Fekete utcák. Varjak. Csendek. Lehetnek.
Itt-ott füst. Vagy berregés. Mozgás. Kevés.
Nehéz kabátok. Néha bátran, lobogó
hajjal átszaladhat egy-egy szerelmes nő
a tájban. Gyerekek, ritkán. Bennük nyár van.
Suttog az idő a változással. Süket és néma.
Szétfolyt tejföl az ég maszatja. Állsz alatta.
Egymásnak dőlnek házak, ifjak. A vének isznak.
Falu lesz minden város újra. Fázik a srácok ujjja.
Szemek és szívek gombnyi lángja itt-ott.
Éjszaka ébrednek a vágyak. Szűk kis ágyak. Pislog
az éjszaka nyugalma. A kozmosz alja átfagy,
fekete ujjja a Földet túrja. Titkot babrál tavaszig.
Ilyen a tél. Sokat remél. Van, hogy fehér.
Sok a gazdag, több a szegény, aki örül, ha már havazik.

Hetényi Zsuzsa

„AZ ÉLET MOSLÉK, A VILÁG BORDÉLYHÁZ, AZ EMBEREK SZÉLHÁMOSOK”

Babel Odesszája: mese, idill, groteszk és más történetek

„A rendőrség ott végződik, ahol Benya kezdődik – ...de Tartakovszkij nem nyugodott, és megérte azt, hogy egy zenegéppel ellátott vörös gépkocsi a Szeregyin téren eljátszotta a Kacagj, Bajazót. A gépkocsi fényes nappal odagördült a házikó elé, amelyben Pesze néni lakott. A gépkocsi kerekei csikorogtak, okádta a füstöt, rézveretei ragyogtak, búzlott a benzintől, és jelzőkürtjével